

APOSTOLUL

REVISTA CADRELOR DIDACTICE DIN JUDEȚUL NEAMȚ

SERIE NOUĂ, ANUL V, NR. 51

Julie - august 2003

NOUL AN
ȘCOLAR

ÎNTRE O REFORMĂ BÎLBÎITĂ ȘI PERSPECTIVE "LUMINOASE"

Cuvîntul magic, care trebuia să propulseze România în rîndul țărilor "euro-atlantice", reforma, a avut și în învățămînt, ca și în celelalte domenii ale vieții economico- sociale, aceeași lipsă de coerență, aceeași inconsistență și în final, aceeași ineficiență.

Prăbușirea economiei (unele ramuri industriale au dispărut complet, iar altele au ajuns sub producția anului 1950), s-a resimțit negativ și dureros în sfera socială, cu efecte dezastruoase asupra calității vieții majorității cetățenilor, polarizarea socială fiind o trăsătură definitorie a societății românești postdecembriste,

polarizare comparabilă cu a unor republici "bananiere" sud-americane.

Învățămîntul, componentă esențială a oricărei societăți moderne, a intrat și el în vîltoarea unor schimbări ce au purtat amprenta pripelii, a inconsecvenței obiectivelor și principiilor, inconsecvență conceptuală care a generat copierea mecanică a unor modele inadecvate încă pentru societatea românească.

"Armonizarea" cu Europa mai are de străbătut drum lung și nu credem că trebuie repetate greșelile din anii '50, cînd am copiat un alt model inadecvat societății românești- modelul sovietic- care a produs enorme daune învățămîntului românesc.

Nu s-a făcut o corelare a reformei social- economice cu reforma din învățămînt, nu s-a ținut cont de necesitatea echilibrării dintre schimbare și stabilitate, iar autonomia relativă a sistemului de învățămînt a fost neglijată.

Instabilitatea cadrului legislativ (atît în domeniul legislației generale cit și în domeniul învățămîntului) a generat confuzie și incoerență în proiectarea și realizarea reformei (am cita aici doar modul defectuos în care s-a desfășurat examenul de bacalaureat din prima sesiune a acestei veri, cînd "regulile s-au schimbat în cursul examenului, lucru nemaîntîlnit în istoria învățămîntului românesc).

Lipsa unui suport financiar apt să susțină reforma (nici un guvern postde-

cembrist n-a alocat învățămîntului cei 4% din PIB (procent cu care România se află și în acest domeniu printre "codașii" Europei), a determinat o bază materială și didactică departe de exigențele unui învățămînt modern.

Ca sindicaliști nu putem să nu menționăm situația precară a salariaților din învățămînt, salariul real coborînd sub 50% în unii ani (față de oct. 1990).

Salarizarea deficitară a contribuit substanțial la marginalizarea socială a majorității salariaților din acest domeniu, la scăderea atractivității învățămîntului pentru tinerii absolvenți din învățămîntul superior.

În acest context, nu putem să nu menționăm întîrzierea nepermisă și

impardonabilă ce se constată în elaborarea unei noi legi a salarizării în domeniul bugetar (promisă în decorul social din 2001 și neelaborată nici pînă astăzi).

Desigur, problemele învățămîntului românesc nu pot fi analizate în toată amploarea și complexitatea lor într-un simplu articol de ziar, de aceea ne-am permite să cerem colegilor noștri să privească cu un ochi mult mai critic toate "schimbismele" ce au loc în învățămînt, să se pronunțe deschis și prompt asupra lor, să le aplice în activitatea la clasă după o atență chibzuită.

Prof. Constantin BARON
(continuare în pag. 6)

La ceas de sărbătoare, cînd țincii vor deschide abecedarele și cînd, împreună, învățăcei și dascăli vor încerca să bătătoarească din nou spinosul drum al cunoașterii, urăm tuturor spor, pace și credință nedezmințită în școală și în misia ei. Și cel mai mult, le dorim colegilor noștri să nu-și trădeze nicio dată condiția de apostol și iubirea de carte.

Sindicatul Liber din Învățămînt
și Cercetare Științifică
al județului Neamț

ION IRIMESCU - UN ARISTOCRAT AL ARTEI MODERNE ROMÂNEȘTI

Într-un interviu, precum cel de față, flexibil, subsemnatul nu a urmărit provocări din zona mult solicitată a scandalosului, nici extravagante palpitate. Dinaintea sa, venerabilul maestru ION IRIMESCU, sculptor prolific și original în aceeași măsură, a fost omagiat la începutul acestui an de o țară întregă cu prilejul împlinirii unui veac de existență curată și memorabilă. Cu humor discret și opti-

mist, mi-a mărturisit: "Eu am terminat-o cu suta de ani și am pus piciorul în a doua!" Domnul Ion Irimescu este un aristocrat contemporan al artei moderne românești. Pentru cei ce nu sunt suficient de bine familiarizați cu biografia sa, câteva repere necesare: născut la 27 februarie 1903 în orașul Fălticeni, Ion Irimescu urmează cursurile învățămîntului primar și secundar din localitate (1909- 1924).

A consemnat
Mihail Sorin GÂRDĂU
(continuare în pag. 7)

DICȚIONARUL MOLDOVENESC - ROMÂNESC

Am citit, la Chișinău, în primele zile ale apariției sale "Dicționarul moldovenesc- românesc", al cărui autor este Vasile Stati, absolvent al Universității din Chișinău (Facultatea de Istorie-Filologie), doctor în filologie. Coperta și pagina de titlu conțin informațiile necesare, cu excepția uneia singure, editura, semn că ascunde ceva.

În prefață, adoptînd o mină solemnă, autorul precizează (dogmatic, agresiv și primitiv) că dicționarul conține circa 19.000 de cuvinte și structuri, "dovezi incontestabile ale individualității și dăinuirii seculare ale limbii pe care moldovenii o numesc "moldovenească". Într-un alt paragraf, susține aberant că "certificatul de naștere al limbii moldovenești îl constituie etnonimul "moldovan" din balada populară

"Miorița", primul monument de limbă moldovenească".

Vasile Stati face referire și la "campania românească de asimilare a limbii moldovenești", la "șantajul și intimidările" unor oameni politici români de dincoace de Prut, la "antimoldovenismul naționalist-românesc".

**O carte -
coșmar:**

Așa- zisul lingvist caută cu luminarea argumente pentru a demonstra că limba română vorbită la București sau la Cluj-Napoca nu are nimic comun cu limba română vorbită la Chișinău sau la Orhei. Îmi amintesc că, la începutul anilor '50, Stalin menționa, între limbile Imperiului Sovietic, pe care îl stăpînea, și pe cea moldovenească.

Același lucru îl făcea mai tîrziu Erick Honneker, alt dictator comunist, care aprecia că germana din est era altceva decît germana din vest. Astăzi, nord- coreenii consideră diferită și superioară limba lor aceleia a coreenilor din sud.

Am parcurs pseudodicționarul și am aflat cu stupeoare că, de pildă, "amu" înseamnă "acum", "adăpost- "acioală", "acoperiș"- "căpac la cratiță", "adăoșag"- "dare suplimentară", "adăpoi"- "loc unde se adapă vitele", "apă"- "rîu", "ardel"- "ardei", "baci"- "cioban" (șef de stîină), "autoservis"- "autoservis", "cușcă"- "cușcă", "ocară"- "jig-nire", "oacaca"- imitație a sunetului broaștei, "onidă"- "omidă", "magazie"- "cameră pentru păstrarea alimentelor", "ruginit"- "galben-roșietic" etc.

Prof. Gheorghe ȚIGĂU
(continuare în pag. 6)

ÎNVĂȚĂMÎNTUL- RAMPĂ DE LANȘARE PENTRU PROFESORII TINERI?

Prin anii '91- '92, un eminent slujitor al catedrei spunea: "În curînd o să căutăm cu lupa un profesor de matematică bun, dar n-o să-l găsim". Remarca a putut părea atunci, la cițiva ani de la Revoluție, cînd matematica scootea olimpici internaționali fără ca acest lucru să pară cuiva spectaculos, pesimistă, iar dascălul- malițios. Trebuie să recunoaștem însă că derularea din ultimii ani a evenimentelor i-a dat dreptate distinsului profesor. De la an la an, profesorii care se prezintă la titularizare iau note pe care cu greu le-am accepta ca părinți, în catalog, în dreptul numelui unui elev de liceu. Sintagma "profesori corigenți" apare tot mai des în mass- media și nu numai. Că zgîrie tare la ureche, aceasta este însă, deja, altă poveste. E drept, inacceptabilă.

Cum s-a ajuns aici? Două lucruri stau la originea acestei situații: statutul de minge de ping-pong al profesorului tînar- între mentalitatea

Dumitru RUSU
(continuare în pag. 6)

Profesiunea de cadru didactic

In istoria învățămîntului românesc, cea mai bună perioadă pentru învățămînt a fost epoca interbelică - pregătită de reforma remarcabilă a lui Spiru Haret. Niciodată această profesiune nu s-a bucurat de un statut material și moral mai ridicat, de o asemenea prețuire și recunoaștere deoarece învățătorul, la țară, profesorul la oraș, erau persoane emblematice.

Decăderea învățămîntului românesc s-a produs treptat după 1977, a avut un șoc puternic după 1990, pulverizîndu-se vechiul sistem de învățămînt obligatoriu dar, în același timp, a urmat decadența profesiei didactice din toate punctele de vedere.

Azi, toată grupa profesiilor intelectuale nerentabile financiar, în care se încadrează și cadrele didactice, se află la limita salariului minim

pe economie - motiv pentru care profesiunea de cadru didactic este ocolită.

Fac parte din categoria profesorilor tineri suplinitori (o categorie ce

e neglijată) care s-au chinat în fiecare toamnă să-și găsească un post valabil chiar și un an de zile. Cred că cei care am optat și avem în noi acel patos al apostolatului - cadrele didactice din învățămîntul preuniversitar - ar trebui să fim mai umani și mai demn salariați, ar trebui să fie îmbunătățite sistemele de evaluare și criteriile de angajare a celor tineri.

Știm că nu se poate face reformă și nu se poate face un învățămînt de calitate fără a avea un personal didactic cu o înaltă pregătire dar trebuie respectată și hotărîrea constituțională: "învățămîntul - prioritate națională". Prioritatea nu vizează numai nivelul de salarizare ci și prestigiul pe care statul trebuie să-l legifereze și să-l acorde în mod concret cadrului didactic.

Trebuie reabilitat și restaurat prestigiul cadrului didactic, cultivată ideea frumuseții și utilității acestei

profesii, încurajate creativitatea și pasiunea, iar atunci nu va mai fi ocolită această profesiune...profesiunea de cadru didactic.

prof. Ana MARTUS

Cel mai dur examen - titularizarea în învățămînt

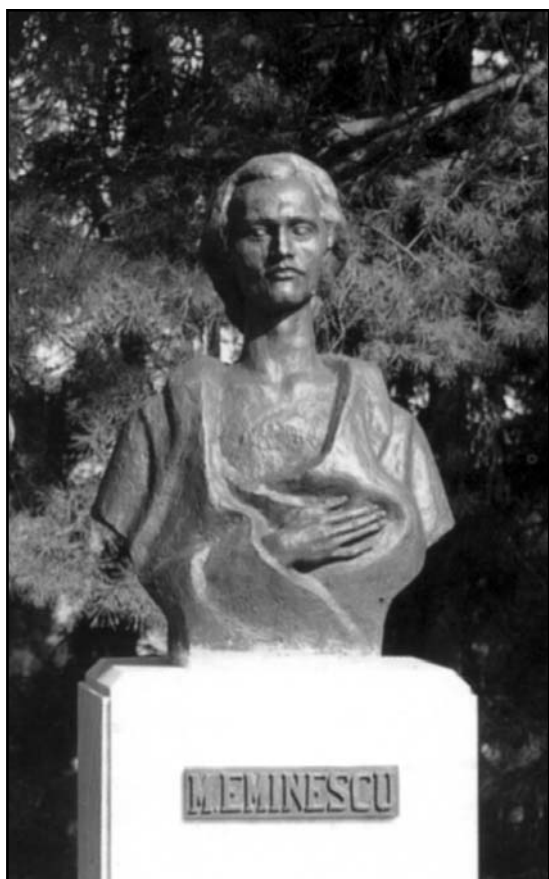
Vara ar fi mai frumoasă dacă n-ar exista examenele. Și în general, viața școlară. Examenele din vară - fie bacalaureat, fie titularizare în învățămînt definesc realitatea contemporană a educației. Anul acesta - ca niciodată parcă - au adus cu sine tunete și fulgere, grindini și furtuni - ceea ce a făcut ca vara să nu fie monotonă.

Examenul de titularizare în județul Neamț nu a izbutit să dea prea multă apă la moară criticilor înversunați - examenul desfășurîndu-se acceptabil. Rezultatele au evoluat spectaculos față de anul trecut: 95% admiși. A crescut nivelul de pregătire al candidaților? Au fost subiectele mai ușoare? Este greu să găsești un răspuns. Ar fi bine ca toți cei admiși să aibă o catedră rîvnită. Vom ști peste cîteva zile după ce ai noștri colegi s-au perpelit la focul acestei veri toride și al unei lungi așteptări.

Am înțeles că examenele naționale sînt punctele reformei. Un alt examen urmează: al M.E.C.T. Noul minister are de dat un examen național cu subiect unic: scoaterea școlii românești la limanul labirintului curricular.

Pînă atunci, nouă ne rămîn emoțiile. Pentru noi, examenul este crucial, iar rîvna și încrederea noastră nu trebuie înșelate.

prof. Valerian PERCĂ

Doamnei profesoare, cu dragoste

Bilanțul unei vieți la catedră este, în final, o dare de seamă a modului în care ai fost de folos societății. Pe firul vieții unui om există clipe unice, de hotar, ce rămîn ca o lumină, mereu vii, mereu de neuitat.

Cu un portofoliu bogat în care se află adunați ani de experiență, lungi ore de studiu, muncă neobosită, dragoste și interes pentru meseria aleasă ne apropiem cu pași siguri spre final. Performanțele școlare obținute, bazate pe inteligența celui ce învață, dar și pe inteligența celui ce predă au marcat ani de-a rîndul sufletele copiilor și părinților, cu mari bucurii.

Cel care se bucură mai mult este omul de la catedră care, cu vocație, entuziasm și seriozitate a călăuzit generații de-a rîndul cu dragoste pentru "MUNCĂ", "BINE", "ADEVĂR" și "FRUMOS".

Dascălul vine la înfîlțirea cu discipolii cu propria zestre intelectuală, morală, temperamentală, afectivă, reușind să contopească într-un creuzet magic valorile proprii personalității cu cele ale elevilor. Ancorată în prezent, întrezărește viitorul, sondînd dimensiunile posibile ale fiecărui elev ce-l educă.

Printre momentele ce înaltă sufletul, dînd aripi și temeii de destin este și clipa neasemuită a ieșirii la pensie, vine vremea cînd viața la catedră intră într-o lungă recreație...Cu ochii înrouați, privirile elevilor, părinților, colegilor, se caută cu mîndrie și recunoștință pentru acel chip ce va străluci permanent și va rămîne pururi în amintirea lor ca o veritabilă icoană sfîntă.

Trandafirii recunoștinței au fost dăruite la sfîrșitul acestui an școlar și la sfîrșit de carieră și doamnei profesoare Maria Mocanu - cu prilejul semnării ultimei pagini a condiției de prezentă, ca dascăl al Școlii Nr. 3 Roman.

Subredacția Roman

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

ȚARA DE DINCOLO DE CURCUBEU

"... după mine, vorbirea scrisă nu este decît un act de memorie, de mutare în posteritate a vorbirii vii". (Nichita Stănescu)

Ultimele volum antum al lui Nichita Stăneacu, "Noduri și semne", e o voce distinctă, care oferă o imagine integratoare și integrală a operei poetului, puțînd fi interpretată ca o Odisee sau ca un "scenariu mitic" (Al. Condeescu) în care misterul cuvîntului este revelat în urma unui drum inițiativ necesar. Subintitulat "Requiem la moartea tatălui meu" și precedat de două citate, unul biblic și unul epopeic, el poate lăsa ușor impresia că dezvoltă tema simfonică a morții, așa cum o analizează cu îndemîinare de altfel, Ștefania Mincu:

"Denunțarea morții ca ruptură prin semn se transformă în recuperarea vieții ca nod de reîntregire a sensului, reunire ce are loc prin expresia rupturii".

Bineînțeles că moartea este o temă majoră a creației lui Nichita Stănescu, la urma- urmelor nici un mare poet nu a omis-o, dar abordarea ei se face din perspectiva biruinței prin artă, prin sacralizarea cuvîntului. La fel cum "nodul" denumește misterioasele metamorfoze ale cuvîntului în procesul de cunoaștere, descifrate cu ajutorul anumitor "semne". Receptarea volumului ca ilustrînd "metastaza totală a limbajului" (id) este contrară viziunii exprimate de poetul însuși:

"Cînd Ghilgameș urlă după ce, extenuat, nu mai e în stare să bată cu pumnii pămîntul: A murit Enkidu, prietenul meu care ucise cu mine lei, el este salvat. Partea lui cea mai neperisabilă este salvată. Urletul lui e nemuritor, pentru că e înscris în cuvinte. El se transformă în însuși sufletul său, înseși cuvintele sale".

Acesta este sensul ascuns al volumului, nu vizitarea pîinii dantești, ci truda artistului de a învinge timpul, etern Ghilgameș în căutarea nemuririi.

"Noduri și semne" se vadește a fi mai curînd un meta-text, o operă ce impune receptarea volumelor anterioare dintr-o nouă perspectivă, puțînd fi citit și ca o artă poetică, dar care nu se mai mulțumește să gîndească strategiile lirice, ca-n 11 elegii, ci să le refacă sub ochii noștri, într-o continuă înnodare și deznodare de orizonturi, revelate de traversări succesive ale "tunelului oranj". Tunelul oranj, enigmatică metaforă atopică a legăturii dintre semnificat și semnificat, este frîna "opțiunii la real", ventuza uriașă, "the black hole" care frînge zborul liber al cuvîntului spre țara de dincolo de curcubeu, țara inefabilului artistic, înșelătoare ca Meka deșertului, niciodată epuizată de înțelesuri, niciodată locuită de simpli muritori, dar creîndu-le iluzia că pot intra în ea.

Marea aventură a scrierii "cu tine însuși", manualul de "hemografie" începe ca o căutare (Căutarea tonului), presupune despărțirea dureroasă de sine ("Ochii mei nu mai plîngeau cu lacrimi/ ci cu ochi/ orbitele mele nășteau întruna ochi-/ ca să mă liniștesc, de-aș putea să mă liniștesc"- Nod 3), necesită inițierea în taina universală ("Mi-aduc aminte, căzusem de pe cal/ cînd tu ai zis de mine/ că mă renaști din nou regal/ și în dureri divine/ și-mi dai din nou aceeași stea/ și-același cal mi-l dai din nou/ din nou o să mă urci pe șea/ cuvînt făcîndu-mă, ecou- Nod 6), trăiește în singurătate ("Și țara mea era un geam/ prin care nimeni nu privea./ Stam rege fix, de piatră și de stea/ ținînd oprit cuvîntu-n gura mea/ necîntător"- Nod 11), construiește amfonic ("Ea devenise încetul cu încetul cuvînt/ (...) stea înlăuntru genunchiului meu,/ eu înlăuntru eului meu"- Semn 12) și se păstrează în no man's land ("... lumina stelară răsare/ pe o cu totul altă înserare"-

Nod 32). O duminică a artistului, o regăsire a păcii sufletești prin identificarea cu opera încheie aventura. Triumful reunificării verbului cu sine, alchimicul proces de transformare a efemerului în etern, iată tonul regăsit al operei de artă: "Osul e o bucurie numai atunci cînd este os al frunții/ cînd apără, iar nu dezbină..." (Tonul).

În liniștea serii este epilogul acestor călătorii. În anotimpul înfloririi și al încolțirii ierbi, artistul a ajuns la revelația eminesciană că două sînt felurile de a muri: moartea este destinul implacabil al omului comun, dar este totodată revelația eternității pentru geniul creator, care o percepe în multiple ipostaze. Așa se explică de ce ultima poezie a acestui volum este un NOD și nu un SEMN: odiseea cuvîntului s-a încheiat, de vreme ce și-a găsit zona sa de expresie, dar este totodată și un eșec, pentru că verbul mai poartă cu el imperfecțiunea. Căutarea continuă.

Seducția CALIN

I.I. MIRONESCU ȘI IDEALURILE VREMII SALE (II)

(urmărire din nr. 50)

După 1934 boala i se agravează, durerile reumatice și stările gripale cu complicații cardiace se întetesc și-l obligă să stea mai mult la Tazlău. Și, într-un moment în care spera să se refacă și făcuse cu optimism planuri de viitor, la 22 iulie 1939, doctorul Mironescu se desparte definitiv de satul și oamenii lui, de locul pe care atât de mult l-a îndrăgit. În momentele ultimei crize, cei care-l vegheau l-au auzit spunând: Vreau să mai văd o dată Măgura noastră. La înmormântare, alături de toată suflarea satului, au participat și au ținut discursuri de omagiere mari personalități ale culturii vremii, iar gazeta pietreană Avântul a scris, preluând o frază din Universul: Doctorul Mironescu a fost un părinte al satului său natal pe care l-a sprijinit și l-a făcut cunoscut țării. Ce bine ar fi dacă toți fiii satelor noastre ar face la fel ca răposatul dr. Mironescu.

Spre deosebire de numeroși alți intelectuali, Mironescu n-a arătat

niciodată că trăiește vreun sentiment de dezrădăcinat. Satul a rămas pentru el locul nașterii, al copilăriei, al familiei, pe care l-a iubit egal și constant. De copil, îi plăcea să fie mereu în mijlocul oamenilor din sat și, deși bolnăvicios, știa să-și facă prieteni, asista cu regularitate la horele satului și era încântat de ritmul fascinant al dansurilor populare. În vacanțe antrena tinerii din sat la spectacole de teatru și recitări, înzestrat fiind el însuși cu calități actoricești notorii.

Un capitol de însemnătate specială în viața lui Mironescu îl formează prietenia cu unii dintre cei mai de seamă scriitori și oameni de cultură ai vremii: Axinte Frunză, Calistrat Hogaș, Sadoveanu, Topîrceanu, Teodoreanu, Panait Istrati și alții. Au rămas ca amintiri neșterse petrecerile din locuința Mironescu, în care diferențele dintre geniu și omul de rând dispăreau; Sadoveanu se angaja, cu o sprinteală uimitoare, în bătăute moldovenesti cu ritm diabolic și stârnea admirația celor din jur. Alteori, se așezau pe o pătură întinsă pe covorul de iarbă de sub poala Măgurii și simteau o adevărată satis-

facție să mănince caș proaspăt cu ceapă zdrobită în pumni.

Un loc aparte între marii prieteni ai lui Mironescu îl ocupă Garabet Ibrăileanu. Marele profesor al Iașului

de atunci, cu distincția sufletească și supletea sa intelectuală, a intuit în Mironescu, încă de pe când acesta era elev, un talent literar autentic, substanță dintr-un izvor vecin cu geniul lui Creangă. Ca urmare a acestor sentimente, Ibrăileanu îl cheamă, în 1906, în grupul de fondatori ai revistei Viața Românească. Poetul Demostene Botez, și el un admirator al lui Mironescu, scrie: "Când intra în redacție, toată atmosfera se schimba. Ibrăileanu îl privea cu atîta interes și simpatie, de parcă Mironescu ar fi fost un urmaș direct al lui Creangă". Pentru Mironescu, profesorul Ibrăileanu era un om fără egal. Amintindu-și-l din vremea când era profesor la Liceul Internat, elevul Mironescu se vede copleșit de personalitatea profesorului care "... vorbea liber, ... iar noi îl urmăream, îl sorbeam cu ochii, cu inima, cu mintea, cu toată ființa noastră fizică și sufletească".

Eugen Mironescu a fost de o generozitate ieșită din comun. Fiind medic, veneau la el numeroși studenți, între care mulți săraci. După examenul medical și stabilirea diagnosticului, mulți plecau din cabinetul

său, alături de rețetă, cu banii necesari cumpărării medicamentelor. Apoi, șederea la Tazlău era în mod obișnuit un interminabil șir de consultații acordate sătenilor, de la care refuza orice onorariu.

Ca profesor universitar, Mironescu a format numeroase generații de medici, cărora le-a insuflat o profundă dragoste și grijă față de om, de profesie și de muncă, bucurîndu-se de o aleasă stimă și prețuire.

Ca om al timpului său, medicul-scriitor a urcat trepte înalte ale ierarhiei politice. Ajuns deputat în parlamentul vremii, Mironescu a fost un parlamentar activ, supunînd guvernul la interpelări pe cele mai spinoase probleme ale țării.

Cu toată multitudinea de planuri ale preocupărilor sale sociale, n-a uitat niciodată satul și oamenii din mijlocul cărora a plecat. La Iași sau București, la Chișinău sau Berlin, Mironescu avea nostalgia locurilor natale și s-a bătut pentru prosperitatea oamenilor de aici. A obținut de la guvern aprobarea pentru transformarea Tazlăului în stațiune balneoclimaterică, s-a ocupat de problemele turismului în comună, de școală, căreia i-a cedat un teren pentru folosință și cărți pentru bibliotecă, a construit un cămin fizio-climateric și, tot pe propria sa cheltuială, a întreținut ani în șir zece copii la școala din sat, cu cărți, hrană, îmbrăcăminte și supraveghere medicală continuă.

Ca scriitor și savant, Mironescu a lăsat o moștenire unanim apreciată și, deși ca literat nu s-a bucurat din partea lui George Călinescu decât de aprecieri sumare și de suprafață, scrierile sale merită puse în valoare cu toată elocvența, resursele lor umoristice și factura spirituală a personajelor vădînd o indubitabilă înrudire cu ale humuleșteanului Ion Creangă, ale cărui "Amintiri din copilărie" le-a și dramatizat, prelucrare ce a avut, conform relatărilor presei vremii, un succes impresionant.

Prof. Gheorghe BLAGA

ARTA DE A FI MANAGER

(urmărire din nr. 50)

Am credit în propriile-mi puteri pentru că am lăsat în urma mea o serie de schimbări reușite. Mă preocup pentru a aplica reforma în învățămînt. Reforma învățămîntului preuniversitar trebuie accentuată și dusă pînă la capăt, prin concentrarea bazei materiale a învățămîntului, informatizării acestuia și prin utilizarea cu maximă eficiență a cadrului normativ aflat la dispoziție pentru punerea în practică a autonomiei instituționale reale a unității de învățămînt. Succesul procesului de reformă depinde în mod hotărîtor de structura unității școlare, în funcție de repere demografice, economice și de proiecte de dezvoltare locală, astfel ca în viitor să se opereze într-o rețea școlară reorganizată. Școala trebuie să rămînă un spațiu al copilăriei, un spațiu de siguranță și de ordine.

Mai întii, m-am convins că am deprinderea de a analiza sisteme largi și complexe, de a corecta, prelucra o mare cantitate de informații specifice, de a fixa obiective clare și de a planifica realizarea lor, de a obține decizii de comun acord cu echipa, de a preveni și rezolva conflicte, de a fi empatic, de a sesiza stările, așteptările celorlalți, de a întreține relații publice complexe, de a con-

sulta și consilia, de a pregăti și instrui, de a sprijini perfecționarea personalului. De asemenea, trebuie să am un simț practic al eticii profesionale, să am o pregătire corespunzătoare sarcinilor postului, un temperament adecvat funcției, optimism, dorința și curajul de a-mi asuma riscurile ce pot apărea în orice clipă. Consider că satisfacția vine din reușita muncii, de aceea trebuie să am capacitatea de a accepta conflictul și bucuria soluționării, de a fi înțelegătoare, caldă și blîndă. Trebuie să dovedesc un înalt grad de autoconștientare, să am abilitatea de a asculta, capacitatea de a relua și corija ceea ce este greșit, să am dorința de a ști mereu la ce nivel se află echipa.

"Nu contează cît de mult cunoști, muncești, căci niciodată nu va fi destul de bine."

Toate acestea se concretizează în activitatea instructiv-educativă și în activitățile complementare școlii.

În acest sens, în perioada următoare voi încerca o armonizare a necesităților generale ale învățămîntului românesc cu prioritățile unității pe care o conduc, cu personalitatea colectivului didactic și a celui școlar, și, nu în ultimul rînd, cu calitățile de care trebuie să dea dovadă un adevărat manager.

Prof. Carmen MONTENU

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

TEATRUL TINERETULUI ÎNTRE STAGIUNI

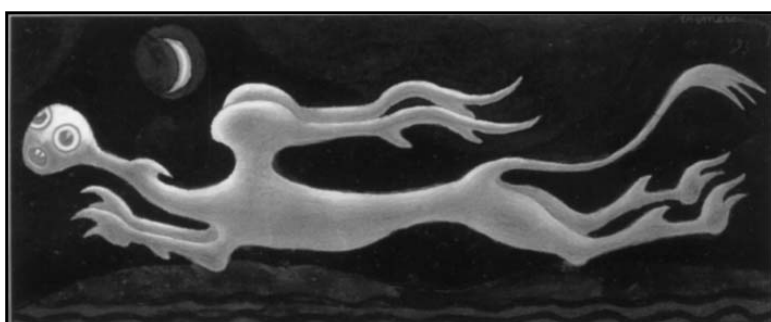
■ **Interviu cu actorul Cornel Nicoară, directorul Teatrului Tineretului**

-Stimate domnule director, ne aflăm între stagiuni, drept care am putea să ne pronunțăm asupra celei trecute și să încercăm a depista șansele celei viitoare. Totodată, zvonurile bune zic că se va relua festivalul. S-o luăm de la un capăt...

CORNEL NICOARĂ: Am traversat o stagiune nici mai bună nici mai proastă decît cea trecută. Personal, cred că mai bună dar verdictul îl dă publicul... Am încercat să cristalizăm prin repertoriul liniile de forță care au dat prestigiu instituției, am încercat să readucem publicul la teatru, am încercat

să redotăm TT-ul, încît să poată face față, din punct de vedere tehnic, preluării oricărui spectacol. Am reușit să punem instalația de sonorizare pe computer și să dregem, ce se mai poate dreg, din cea electrică. Dar să revenim la ale teatrului. Stagiunea 2002-2003 a debutat în septembrie cu "Fason de inger", de Aleksandr Vampilov (vă aduceți aminte "Vara trecută la Ciulimsk?") în regia lui Cezar Ghioca și scenografia Adelinei Pater. A urmat un spectacol care a marcat un debut dublu pe scena noastră: "Emigranții" de Slawomir Mrozek, în regia lui Mircea Anca, unde au trecut la profesioniști actorii Liviu Vlad și Raul Laurențiu Lucaci. Încercînd să păstrăm o tradiție bună, am montat apoi, cu premiera în noiembrie, "Vrăjitorul din Oz" de Frank Baum, o dramatizare strălucită făcută de Eduard Covali și Paul Findrihan, un spectacol de Maria Mierluț, cu nimic mai

prejos decît cel semnat cu ani în urmă de Ion Cojar. Și, de această dată, pe muzica lui Cristian Misievici, o bucurie pentru profesioniști, dar și pentru toți puștii din sală. "Santiago El Campeon", de Ștefan Caraman, în regia și scenografia lui Horațiu Mihaiu, a avut premiera în februarie și a încercat să mențină treaz interesul publicului pentru dramaturgia contemporană. De

altfel, acest spectacol împreună cu "Regele Lear" au fost prezentate atît publicului nemțean, cît și celui din Capitală într-un mini-turneu efectuat în luna mai la Teatrul Odeon. Nu aș vrea să insist asupra spectacolului în care joc rolul principal, dar trebuie să menționez că "Regele Lear" a fost montat de regizorul Mircea Anca după o primă colaborare ("Don Juan"), în care el a

avut ocazia să cunoască și aprecieze trupa TT. A fost opțiunea sa.

- Care ar fi perspectivele stagiunii 2003-2004?

C.N.: La începutul lunii septembrie vom relua repetițiile la "Interesul general" de Aurel Baranga, în regia Felicie Dalu. Spectacolul va fi un pariu pe care TT își propune să îl câștige: există piese ale dramaturgiei "epocii de aur" care nu și-au pierdut încă actualitatea și nici valoarea general umană. Răul poate avea întotdeauna un nume, iar judecarea textelor trebuie să se facă diferențiat. Nici Camil Petrescu, Horia Lovinescu sau Mircea Ștefănescu nu sînt fără pată. De altfel, "farsa atroce" "Interesul general" a fost cea mai puțin jucată piesă a lui Baranga, iar faptul că premiera pe țară

A consenat

Mircea ZAHARIA

(continuare în pag. 4)

FOLCLORUL COPILOR- O IMPORTANTĂ SURSĂ EDUCAȚIONALĂ

(urmare din numărul trecut)

Folclorul copiilor reprezintă un document de valoare a spiritualității și creativității universului spiritual și creativ al acestora, din timpuri îndepărtate și pînă astăzi. Această bogăție a minții și sufletului infantil exprimă însuși și calități proprii copiilor: optimism, sinceritate, vioiciune, dorință de explorare a lumii și de cunoaștere. Cîntecele și jocurile create și practicate de copii constituie o formă de pregătire pentru îndeplinirea unor activități și realizarea unor roluri în cadrul colectivității în care se vor integra în viitor. În urma folosirii, în mod organizat, a cîntecelor și jocurilor de copii în lecții și în activitățile extracurriculare, prezintă, în sinteză, câteva concluzii privind valoarea formativă a acestora:

- cîntecul și jocul oferă copiilor un izvor inepuizabil de impresii ce contribuie la îmbogățirea cunoștințelor despre lume și viață, formează și dezvoltă caractere, deprinderi, înclinații aspirații;

- jocurile cultivă spiritul de disciplină, respectul pentru partener și prețuirea calităților acestuia; copiii devin mai generoși și mai atenți cu cei din jur;

- cîntecele și jocurile copiilor contribuie la păstrarea tradiției și transmiterea acesteia mai departe, pentru că folclorul specific acestora se transmite, nealterat, din generație, în generație;

- folclorul copiilor, prin varietatea sa de manifestare, precum recităriile, dialogurile în proză cu versurile sacadate, cîntul, dansul, reprezentarea dramatică, confecționarea jucăriilor cu manipularea lor prin mișcări etc., are puternice efecte atît pentru dezvoltarea unor abilități mentale și fizice, cît și pentru afirmarea copilului pe multiple planuri.

Să lăsăm timp suficient copiilor să se joace și să cînte, să le stimulăm spiritul de inventiv pentru a crea și alte cîntece în care se exprimă atît de sugestiv trăirile, universul și preocupările lor, căci așa cum spunea cunoscutul pedagog John Locke "nici o activitate nu are atîta răsunset în sufletul copiilor ca jocul".

*Inv. Iuliana Antoneta CRUSITU
Școala "Tancău, Județul Neamț"*

EDUCAȚIA PENTRU SĂNĂTATE

(urmare din nr. 50)

Atrăi sănătos înseamnă a veghea la curățenia corpului, la caracterul rațional al alimentației, la salubritatea mediului ambiant.

Elevii au înțeles că e mult mai ușor să previi boala decît s-o vindeci, ceea ce înseamnă că e mai ușor să-ți păstrezi sănătatea decît s-o recapeți.

Am subliniat faptul că la școlar, igiena corpului este cu atît mai necesară, cu cît la această vîrstă epiderma este mai subțire, iar rolul ei protector este mai scăzut.

Elevii au argumentat că omul este puternic și fragil în același timp: puternic, întrucît poate cerceta Pămîntul și cosmosul, poate construi ceea ce visează, fragil, deoarece un microb îl poate îmbolnăvi, un accident îl poate vătăma.

Astfel, au înțeles că sănătatea este importantă pentru fiecare dintre noi și că trebuie prețuită și întreținută zi de zi.

Respectînd regulile de igienă, organismul lor va fi viguros, trupul mai frumos și armonios, iar mintea va fi odihnită și ageră.

Curățenia corpului trebuie dublată de curățenia îmbrăcămîntei și încălțămîntei. Și curățenia casei și clasei este importantă pentru sănătate, iar curățenia mediului este vitală.

Sănătatea este influențată și de alimentație, elevii trebuind să știe ce, cînd

și cum mîncă și că o alimentație echilibrată trebuie să conțină cîte puțin din toate, plus apă.

Așa cum în natură fenomenele au o anumită ritmicitate (zi-noapte, cele 4 anotimpuri) și funcțiile organismului au ritmicitatea lor și de aceea trebuie alternate perioadele de efort-repaus, inspirație-expirație, stare de veghe-somn, activitățile care solicită un efort intens cu altele mai ușoare, evitînd monotonia, uniformitatea și rigiditatea.

Am insistat să-și formeze deprinderea de a avea recreații active, în aer liber, indiferent de starea vremii.

Discuțînd despre petrecerea timpului liber, am insistat să consientizeze că timp

liber nu înseamnă să nu faci nimic, ci să se odihnească activ.

În același mod am analizat vacanța, nu ca un moment în care activitatea școlară încetează, ci ca momentul activităților fizice și intelectuale care reconfortează și dezvoltă personalitatea copilului: jocuri, treburi

gospodărești, lecturi instructiv-educative, spectacole, activități sportive.

Predarea deprinderilor de viață sănătoasă înseamnă utilizarea metodelor activ-participative, respectîndu-le opiniile și asigurîndu-le dreptul de a participa și de a împărtăși idei într-un mediu prietenos.

Pe parcursul derulării acestui opțional, interesul elevilor pentru propria sănătate a crescut. Astfel, și-au consolidat unele deprinderi, transformîndu-le în obișnuințe: spălarea pe dinți după fiecare masă, spălarea pe mîini, efectuarea gimnasticii de dimineață, consumul de fructe și legume zilnic, proaspete și bine spălate, citirea cu atenție a etichetelor produselor cumpărate, îmbinarea lecțiilor cu activități recreative. Totodată, au devenit mai atenți cu mediul înconjurător.

Au fost interesați în a căuta, în cărți și reviste, curiozități despre corpul uman, despre boli și bolnavi, despre accidente produse de apă, foc și medicamente, despre medicina complementară, ca o alternativă la medicina tradițională.

Faptul că majoritatea aveau acasă un computer, au fost interesați în a-l folosi la realizarea unor reclame, postere, afișe, iar pentru completarea Portofoliului au adăugat imagini și informații de pe Internet.

Elevul poate deveni o oglindă în care ne putem vedea oricînd. Și cine nu dorește să-l arate oglinda frumos?

*Inv. Niculina MIREA,
Școala Nr. 5, Piatra-Neamț*

CONSTRUIREA LOCALURILOR ȘCOLILOR NORMALE DIN PIATRA NEAMȚ

La 23 aprilie 1922, Școala Normală de Învățători "Gh. Asachi" a sărbătorit zece ani de la înființarea sa. La această dată, ea avea 204 elevi împărțiți în șase clase. Din păcate, atît aceasta, cît și Școala Normală de fete, nu-și puteau desfășura activitatea în bune condiții pentru că nu aveau local propriu, ele trebuind să închirieze mai multe clădiri din oraș pentru care plăteau chirii mari și cărora trebuiau să le facă reparații anuale ce necesitau alte sume importante de bani. Condițiile de spațiu în care s-a desfășurat activitatea Școlii Normale de fete au fost și mai grele decît la cea de băieți. În anul școlar 1922-1923, de exemplu, cînd aceasta a ajuns să

aiabă toate cele 6 clase cîte avea o școală normală atunci, ea funcționa în nu mai puțin de 9 clădiri.

Lipsa de localuri proprii pentru școlile normale era o realitate generală în întreaga țară. Această situație a fost acceptată pentru că în învățămîntul primar se simțea o mare lipsă de personal didactic. Totuși, ministerul era conștient de faptul că lipsa localurilor proprii moderne, ca și condițiile igienice precare din clădirile închiriate, aveau urmări neplăcute asupra sănătății elevilor și asupra pregătirii didactice a învățătorilor. Din aceste motive s-a hotărît că odată cu campania pentru construirea localurilor de școli primare să se întreprindă și o campanie pentru ridicarea localurilor necesare școlilor normale din țară, după un proiect unic al Ministerului Instrucției Publice.

Adresa ministerială din 28 octombrie 1922 recomanda prefectului de Neamț să ia toate măsurile necesare ca încă din luna martie 1923 să se înceapă construirea localurilor școlilor normale de băieți și de fete. Prima problemă care trebuia rezolvată în acest sens era aceea a alegerii terenului. Din fericire, școlile normale din Piatra Neamț aveau suficient pămînt pentru realizarea acestui obiectiv. O altă problemă pe care trebuiau s-o rezolve prefectul era aceea a formării imediate a "comitetelor de construcție" a școlilor normale, care să adune fondurile și materialele necesare. Statul se angaja să dea din pădurile sale lemnelul necesar în aceleași condiții ca și pentru localurile școlilor primare rurale. De asemenea, Ministerul avea în vedere și ajutorul pe care puteau să-l dea părinții elevilor, "cu pu-

terea brațelor și a vitelor" la facerea cărămizilor, la aducerea nisipului, la căratul materialelor de construcție și chiar la lucrarea zidăriei.

Contrar bunelor intenții ale ministerului, lucrurile s-au desfășurat mai greu decît acesta și-a închipuit. Singura măsură adoptată în acest sens a fost aceea de a se constitui un singur comitet de construcție pentru ambele școli normale din Piatra Neamț, de băieți și de fete. Acesta s-a format abia la 14 aprilie 1923. Dintre membrii acestuia s-a ales Comitetul Executiv al lucrărilor de construcție, avîndu-l ca președinte pe prefectul Al. Comăniță. Eufrosina Săvescu, directoarea Școlii Normale de fete, era unul din cei doi vicepreședinți, iar Vasile Ghițescu, directorul Școlii Normale "Gh. Asachi", a fost ales casierul Comitetului de Construcție.

Pentru construirea localurilor școlilor normale din țară, Ministerul Instrucției Publice a alcătuit și le-a pus la dispoziție acestora un set de planuri. Comitetul de Construcție din Piatra Neamț a ales, pentru ambele școli, planul nr. 1. Acesta, deși era cel mai simplu, avea, totuși, în componența sa trei corpuri principale: cel al Școlii Normale, cel al Școlii de Aplicație (cu locuința directoarei acestei școli) și locuința directoarei Școlii Normale. Planul fiind același, la cele două școli normale din Piatra Neamț s-a realizat din el atît cît au permis banii și după cum s-a descurcat fiecare școală.

*Prof. dr. Mihai ȘURUBARU
(urmare în numărul viitor)*

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

TEATRUL TINERETULUI ÎNTRE STAGIUNI

(urmare din pag. 3)

I-a avut ca protagonist pe Toma Caragiu spune ceva. Urmează în septembrie, Vaclav Havel cu "Opera calcilor", o piesă scrisă prin 1972, dar tradusă recent de Jean Grosu, publicată anul trecut și ne jucată în România. De altfel, tot la Piatra Neamț, în 1990, s-a jucat primul text de Havel în România: "Garden party", în regia regretatului Emil Mandric. "Opera calcilor" reia tema din "Opera de trei parale" a lui Brecht, actualizînd povestea cunoscutului Mackie-șis, și acreditînd o concluzie sesizabilă tot mai des la noi. Corupția poate atinge de-a valma borfași, poliție, justiție și putere. Regia și scenografia spectacolului vor fi asigurate de Mihai Lungeanu, un regizor premiat chiar pe scena festivalului

neamțean. Un spectacol pentru copii, "Frumoasa din pădurea adormită", un spectacol cu actori dar și cu marionete, gen mult gustat de copii va urma imediat după aceea. Ne facem o onoare de a pregăti publicul nostru de mîine și dacă reușim să învățăm copilașii drumul spre teatru vom putea dormi mult mai liniștiți. Regia și scenografia spectacolului vor aparține Manuelei Moț. Avem pe urmă festivalul, la finalul lui octombrie și imediat după aceea va intra în repetiții Mircea Anca cu "Adunarea femeilor" de Aristofan, care va ieși în premieră pînă la sfîrșitul anului. Apoi, în ianuarie, Cristian Juncu va monta "Avarul" lui Moliere. Va urma Ștefan Iordănescu, regizor cunoscut la Piatra Neamț, peste hotare, ba chiar și la București, unde a fost director la Bulandra, cu "Apus de soare", piesă de rezistență a dramaturgiei românești, cu care ne pro-

punem să aducem un omagiu artistic "Anului Ștefan cel Mare". Lista proiectelor ar putea continua cu nume de regizori bine cotați și cu piese importante. Dar, mă întorc și zic: cîți bani vom avea, atîția vom investi. Vom pune atîtea piese cît ne ajung banii".

- Să ne întoarcem la festival. Da sau ba?

C.N.: Da. Ediția din acest an, a XVIII-a, va încerca să repagineze obiectivele primei ediții dar și cele pe care festivalul și le-a asumat pe parcurs: stimularea și promovarea tinerei generații de creatori-regizori, actori, scenografi-facilitarea dialogului, al schimbului de informații și experiență între școlile de teatru din România și de peste hotare, luarea pulsului mișcării teatrale în context european și, nu în ultimul rînd, formarea gustului public. Această ediție va avea caracter competitiv și va oferi premii pentru spectacolele academiilor de

teatru (regie, scenografie, interpretare masculin și feminin) și un Mare Premiu pentru spectacolul prezentat de teatrele profesioniste. Trebuie să spun neapărat că director artistic al festivalului va fi domnul Ion Lucian, vechi și strălucit combatant pe arena teatrului pentru copii. Și nu numai.

- În ce stadiu se află pregătirea festivalului?

C.N.: Am depășit deja faza tatonărilor, și din cele peste 20 de propuneri pentru spectacole am selectat reprezentațiile de seară. Intenționăm ca dimineața să intre în concurs spectacolele ale academiilor și să fie prezentate teatrele de copii, iar seara să jucăm pentru maturi. Lucrurile nu sînt definitivitate, și există posibilitatea să avem spectacole de noapte pentru buncii care au dat în mintea copiilor. Am reținut deocamdată, în urma viziunii unor casete sau a unor spectacole "pe viu" următoarele titluri:

"Plăcutele istorii de dragoste și moarte" de Honore de Balzac, în regia lui Virgil Tănase (Teatrul Național Vasile Alecsandri din Iași); "Ora iubirilor" de Arthur Schnitzler, regia Felix Alexa (Teatrul Nottara București); "De pretore", după Eduardo de Filippo, regia Horațiu Mălăieles (Teatrul Bulandra București); "De ce fierbe copilul în mămăligă" de Aglaja Veteranyi, regia Radu Afrim (Teatrul Odeon București); "Variațiuni enigmatice" cu Alexandru Repan și Mircea Diaconu, în regia lui Claudiu Goga (Teatrul Sică Alexandrescu Brașov); "Sonata Kreutzer", prezentată de Teatrul evreiesc din București și "Vassa Jeleznova" de Maxim Gorki, în regia Aliciei Barb (Teatrul Toma Caragiu Ploiești).

- Și ???
C.N.: Teatrul Tineretului va încheia festivalul cu "Regele Lear", spectacol care nu (continuare în pag. 5)

Note de lector: O ÎNTÎLNIRE CU POEZIA

A transformat cuvintele în metaforă și astfel s-a născut poezia". Acestea sînt primele propoziții care mi-au venit în minte după prima lectură a cărții lui Mihai Mercicaru **ÎNTÎLNIRE PE POD** (Editura "Timpul", Iași, 2003). "A ieșit cu poezia în agora și astfel s-a născut poetul". Acestea sînt alte două propoziții care se insinuează după a doua sau a treia lectură, cînd, în cele peste șazeci de poeme, cititorul descoperă metaforizarea unor sentimente ce țin de erotic, în prima parte ("Neliniștea zmeurei"), de un anumit crez poetic expus în mai multe "variante", în a doua treime a cărții ("Viața în ciorne") și de trăirea apocaliptică din societatea noastră de azi, în ultima parte ("Pictați!"). În fapt, cartea pe care ne-o propune Mihai Mercicaru, am putea spune, este alcătuită din trei poeme vaste: unul -erotic, altul - o profesiune de credință a poetului și celălalt - un poem cu implicații sociale.

Pentru a preîntîmpina o eventuală întrebare - "ce aduce nou cea de a patra carte de poezie a poetului?" - facem următoarea precizare: dacă în placheta "Vînătoare princiară" (Casa de Presă și Editura "Cronica", Iași, 1992) (titlul ne duce cu gîndul la un roman al lui D.R. Popescu) descoperim, cum remarca și Ioan Holban, "o căutare fertilă plină de promisiuni dar și de obstacole", obstacole pe care noi le punem pe seama grabei cu care poetul a încredințat prima carte tiparului; dacă în cea de a doua, "Catedrală de azur" (aceeași editură,

1994), întîlnim unele inflexiuni romantice și folosirea "instrumentelor" specifice poeziei populare sau celei clasicizate, dar foarte timide încercări de așa-zisă scriere în manieră postmodernă, începînd cu cea de a treia carte ("Scriere cuneiformă", Editura "Cronica", Iași, 1997) constatăm alinierea poetului, aproape în totalitate, ca formă, la poezia română a ultimului deceniu al secolului recent încheiat. De la prima la cea de a treia carte, inclusiv, este prezentă în nuce, ca formă, poezia ce va pune stăpînire pe cel de-al patrulea volum de poeme, în care autorul repune în discuție problemele etern umane, rezolvate, de această dată, din punct de vedere artistic la un nivel superior, chiar dacă, pe alocuri, modernitatea coexistă cu elemente tradiționale, iar bucolicul își face simțită uneori prezența. Prin valențele simpatetice ale textului poetul reușește să transmită virtualului cititor propriile trăiri. Constatăm acum că multe din "nemulțumirile" sale mai vechi, exprimate în cărțile precedente acesteia, la modul prozaic, sufocînd pînă la anulare

metafora, sînt transfigurate poetic în cartea recentă, unde s-a renunțat la tot ceea ce era în plus: "O lume de umbre în lanuri de cucută/ prin păduri de microfoane. oratorie anacolută/... / Tunel lung cu lumină/ labirint cu bîjbăială/ cîrje rupte-n ceață deasă/ toropeală cu sfîrșeală..." ("Schiță în cărbune", p. 88).

Reușitele din acest volum sînt acele poeme în care autorul reușește să transmită prin veac o anumită stare de grație născută din atitudinea sa față de eternul feminin, ca în "Afinități", unde aglomerarea de metafore, procedeu folosit de toți poeții, eprimă cu prisosință preaplînul sentimentelor: "Doi nuferi albi în delta dorintelor/ două cupole de catedrală/ două lacrimi/ două oaze răcoresc în deșert/ două catarge/ două fulgere pe un cer de smoală/ două paralele/ două iubiri verticale/ două altare cu fața spre iad/ două păcate dulci cioplite în marmură/ doi vulcani în erupție/ doi fulgi de nea peste un codru de brazi/ (cum să-i împarți?)/ doi arbori rotunzi înfloriți foșnitori/ plini cu cuiburi de privighetori/ două curcubeie/

sîinii tăi/ femeie/..." (p. 12). Tot în capitolul reușite înscrim o serie de poeme pe care, mai sus, le-am etichetat ca arte poetice și dintre care am selectat pe cea intitulată "O călătorie": "Poemul veritabil este o lungă călătorie/ pe toate meridianele/ textului/ între cocoșele unei vocale/ poți să călătorești/ mai confortabil decît pe o cămilă/ prin toate pustiurile/ cuvîntului/ așezat pe șaua unei consoane/ poți să bați toți cîmpii/ ca să priceapă mapa/ cu texte/ la umbra unui poem/ rotund ca o oază/ pot adăsta toți însetoșajii/ de azur..." (p. 61).

Mai constatăm, în această carte a lui Mihai Mercicaru, o renunțare aproape totală la serviciile semnelor de punctuație (tot un obiect postmodernist!), cu trei excepții: semnul de întrebare sau de exclamare, pe ici pe colo, și punctele de suspensie, aproape nelipsite din finalul fiecărui poem, un indiciu că autorul încă ar/ va mai avea ceva de spus. O constantă a poeziei din această carte este rima, căutată și de cele mai multe ori bine găsită, de care poetul nu se poate lipsi, la

care nu poate renunța și care, în diferite forme, o întîlnim peste tot însoțită de un anumit ritm interior, ambele constituindu-se în elementele care concură la crearea unei stări incantatorii.

În noua carte pe care ne-o propune acum Mihai Mercicaru întrezărim configurarea unei modalități noi de exprimare lirică, născute din nevoia poetului de a se apropia cît mai mult, de a cunoaște pe acel "necunoscut", pe cei necunoscuți cu care s-a întîlnit mereu pînă acum fără să comunice ("un străin/ mereu altul/ de fiecare dată altul", p. 62). Cartea este o invitație la o întîlnire cu poezia, la o "întîlnire pe pod", pe acel pod care, crede poetul, are menirea să-i înlesnească cititorului legătura și cu alte aspecte ale vieții, insesizabile pentru omul obișnuit, fără ajutorul artistului. Acesta ne propune ca împreună, "cu înțelepciune", să descifreze (să descifrăm) "clar culoarea/ acestui veac învolburat/ ca un ocean de lavă..." ("Iarmarocul ispitelor", p. 82).

Constantin TOMȘA

AMINTIRI

A fost să fie duminică de 25 mai a acestui an 2003 o zi binecuvîntată în viața mea. O zi de bucurie rară, pusă demult deoparte, de Bunul Dumnezeu, pentru învățătoarea mea, Doamna Maria Dascălescu și pentru mine, eleva care i-am fost în primii ani de Școală Generală.

Am așteptat, nu fără emoție, cu degetul pe sonerie.

Peste cîteva minute, eram față în față... La cei 83 de ani, învățătoarea mea păstrează culoarea din tinerețe a obrajiilor și luminozitatea privirii.

Timp de cinci ore, am trecut amîndouă prin concretul zilelor noastre, prin abstractul unor gînduri și prin nostalgia multor amintiri...

Cu nespusă bucurie, și-a adus aminte învățătoarea mea, de foști elevi ajunși la personalități: domnul Ion Scurtu, profesor universitar, Director al Institutului "Nicolae Iorga" din București, domnul Adolf Minuț, Director al Muzeului de Istorie din orașul nostru și domnul Gheorghe Dumitreasa, profesor de

matematică la Liceul "Petru Rareș", actualmente viceprimarul orașului.

Ne-am amintit apoi, de serbările școlare, unde elevi mici și mari, prezentau scenete, dialoguri, coruri, cîntece, poezii și dansuri populare. Învățătorul Vasile Dascălescu se ocupase încă din anii 1930 de aceste activități, în plus contribuind și la construcția de școli, de cămine culturale, precum și la construcția Monumentului Eroilor din satul Dochia. Doamna mea învățătoare, Maria Dascălescu, organiza centre de citit cu femeile și contribuia la punerea în valoare a țesăturilor și a lucrului de mînă, precum și a portului popular țărănesc, adunînd bundițe, ii, fețe de masă, lucrute de mînă, prosoape și covorașe lucrate de mîinile harnice ale femeilor.

Ascultam amintiri trăite cu sufletul, cu mintea, cu trupul, cu întreaga ființă a învățătorului, Luptătorului și Autorului Vasile Dascălescu. Dosarul cuprindea evenimente de pe front. La orele de istorie ascultam vrăjiți și se întipăreau acele scene în minte, încît uneori, nu mai era nevoie de învățarea acelei scene de luptă din cartea de Istorie. Am descoperit atunci darul de povestitor al profesorului nostru. Acum

descopăr că acest dar venea și din realitatea trăită și am mai descoperit faptul că, profesorul nostru de atunci, fiind un bun patriot, fusese un bun militar, un bun slujitor al armatei române, în timpul celui de-al doilea război mondial, fiindu-i recunoscute aceste merite prin avansarea în grad, fiind decorat cu "Coroana României clasa a cincea, grad cavaler cu spadă și panglică de virtute militară în lupte", cu "Steaua RPR", iar în anul 1995, Președintele României Ion Iliescu i-a conferit Medalia "Crucea Comemorativă al celui de-al doilea război mondial 1944- 1945", pentru serviciile militare aduse statului român în timpul celui de-al doilea război mondial". Urmînd pe linia de familie, nepot de văr primar din spre tată a legendarului general Nicolae Dascălescu, Învățătorul Vasile Dascălescu a fost prezent la datoria de ostaș român, atunci cînd țara i-a cerut-o.

La plecare, modesta mea învățătoare nu a uitat să îmi spună încă o dată, să am grijă cum prezint cele ce voi spune despre dumneaei, "să nu pară cumva, a laudă". Am plecat cu bucuria în suflet dar și cu teama neliniștii despre modul cum voi așterne pe hîrtie materialul, ca să nu îmi supăr învățătoarea.

La întoarcere, pe alee, am zîmbit, aducîndu-mi aminte cum, școlărită fiind, în clasa I, de teamă că nu mi-am pregătit bine lecțiile pentru a doua zi, nu aveam liniște noaptea. Nu voiam să-mi supăr învățătoarea! De supărat, tot am supărat-o! Dar nu voiam nici în gînd un alt învățător. Și cum de ceea ce fugi nu prea scapi, în clasa a patra, cu toate plîsetele mele acasă, a trebuit să merg în continuare la școală, să învăț cele predate de noul învățător, învățătoarea mea stabilindu-se în acel an, 1961, în oraș.

Desigur, reîntîlnirea cu Doamna mea Învățătoare, după atîția ani, a vindecat supărărilor pe care i le-am pricinuit și pe mine, m-a vindecat de singura, dar uriașă durere pe care mi-a pricinuit-o dumneaei în acel început de an școlar, prin plecarea la oraș.

Nu pot să mă despart de amintirile care mă leagă de învățătorii mei dragi și nici de rîndurile scrise de învățătorul meu, fără a-mi exprima dorința ca această prețioasă zestre spirituală rămasă familiei și urmașilor neamului, să fie dăruită paginilor de carte sau de reviste, pentru a îmbogăți inimile și mințile noastre ale tuturor.

Mania DIACONU

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

TEATRUL TINERETULUI ÎNTRE STAGIUNI

(urmăre din pag. 4)

Va fi în concurs și va lăsa timp suficient juriului să dezbată premiile actualei ediții.

- *Și cu banii cum stați?*

C.N.: Banii sînt cei care generează amploarea festivalului. Desigur, cel mai consistent sprijin s-a anunțat din partea Consiliului Județean. Am apelat însă și la sprijinul consilierilor municipali, și așteptăm un semn de viață, sperînd că în seria manifestărilor cu care ne-a obișnuit-primarul Ion Rotaru va include și una de amploarea celei care se numește "Festivalul de Teatru" de la Piatra Neamț. Am mai apelat la sprijinul Ministerului Culturii, la UNITER și chiar

la Ministerul care s-a numit pînă nu de mult "al Tineretului și Sporturilor". Lumea se reasează sau așteaptă pur și simplu rectificarea bugetului sau alte imbalduri care s-o scoată din amorțeală. Mai vorbim.

- *Cît de tare contați pe prietenii tradiționali ai TT?*

C.N.: Mult. Contez în continuare pe sprijinul adevăraților iubitori de teatru. Mai ales pe sprijinul RIFIL-ului, care a fost, este, și sper să rămînă sponsorul nostru principal. Sînt optimist și sper s-o scoatem la capăt. Și nu voi spune nici o secundă că nu se face festivalul, ci doar că amploarea lui va fi direct proporțională cu banii pe care îi vom avea.

- *Am vorbit pînă acum cu directorul Cornel Nicoară. Cum a traversat sta-*

giunea și ce proiecte are pentru viitor actorul Cornel Nicoară?

C.N.: Actorul Cornel Nicoară spune despre stagiunea care a trecut că este o stagiune în care a depus un efort extraordinar, chiar fizic. Ca dovadă, în zilele astea chiar mă voi interna în spital pentru o operație care nu îmi face nici un fel de plăcere.

- *Să nu o dăm după vișini. Știm că poate solicita pe cineva un rol ca acela din "Regele Lear". Cum v-ați împăcat cu acest monstru?*

C.N.: Consider că spectacolul a ieșit bine, în ciuda faptului că nu a existat o distribuție ideală. Spectacolul nu este cel visat de mine- nu toți interpreții au reușit să ajungă personaje- dar este totuși o performanță notabilă. Și acum, n-aș ezita să spun DA propunerii de a

monta acest spectacol pe scena Teatrului Tineretului. A fost o încercare în care nu ne-am strecurat pe sub

ștachetă. În ceea ce privește stagiunea următoare...

- *Veți juca "Avarul"?*

C.N.: Nu. Fac parte dintre directorii care nu vor să joace tot. Ferească Dumnezeu... E normal ca toți actorii să poată demonstra ce sînt în stare. Nici nu știu deocamdată ce joc. Există propunerea ca "Apus de soare", există și alte propuneri. Nu am de gînd însă să calc un principiu care a făcut, alături de altele desigur, gloria instituției: la TT în privința distribuției, regizorii au avut întotdeauna primul și ultimul cuvînt. Pentru ca să poată da samă de ale lor...

- *Vă doresc, de asemeni, să dați samă, cu fruntea sus- ca director și actor, la următoarea cumpănă dintre stagiuni.*

NOUL AN ȘCOLAR - ÎNTRE O REFORMĂ BÎLBÎITĂ ȘI PERSPECTIVE "LUMINOASE"

(urmare din pag. 1)

Despre perspectivele ce se conturează la orizontul anului școlar 2003-2004 nu avem la această dată certitudini, ci doar zvonuri (dar trebuie să admitem proverbul "nu iese fum fără să faci foc"). Într-o lipsă de transparență crasă, fără o consultare temeinică a celor acri suportă efectele deciziilor guvernamentale, dirigitorii învățământului românesc se pare că ne pregătesc niște "surprize, surprize" față de care oamenii școlii nu pot și nu trebuie să rămână fără reacție.

Printre ideile vehiculate underground ar fi cea a flexibilizării normei didactice, de la 18 la 28 de ore, care nu este decât o formă mascată a intenției mai vechi a guvernamentelor de a mări norma didactică. Mărirea catedrei nu ar fi condamnabilă dacă ea nu s-ar produce pe fondul dezastrului demografic al României din ultimii 12 ani, când între anii 1991-2000 în România s-au născut cu 1.137.000 copii mai puțin decât în deceniul 1981-1990, când pentru prima oară în timp de pace, România are sporul natural negativ.

Problema capătă dimensiuni apocaliptice la sate, unde, datorită îmbătrînirii populației, natalitatea tinde spre valori din ce în ce mai scăzute, nefiind compensată de unele reveniri ale populației urbane în mediul rural.

Dacă la scăderea natalității adăugăm și factorul subiectiv al mării efectivelor la clase spre limita maximă prevăzută de lege, și care a avut drept efect dispariția altor clase și, implicit, a unui număr de posturi și norme didactice, avem imaginea pericolului în care se află posturile și catedrele din învățământ, dacă această "flexibilizare" ar fi aplicată.

O altă "bucurie" care se vehiculează pe coridoarele guvernamentale ar fi desființarea calificărilor de "titular în învățământ", ea fiind înlocuită cu cea de "titular al unității de învățământ", sau, după altă variantă cu cea de "titular pe un număr de ani" (încă neprecizat).

Ca un corolar al schimbărilor preconizate în învățământ într-un viitor imprezvizibil, dar nu prea îndepărtat, este numirea directorilor de școli din rândul

altor categorii socio-profesionale decât cadre didactice, conducerea școlii fiind "degrevată" de principala sa misiune, asigurarea calității actului educațional, directorilor de "tip nou" revenindu-le doar sarcini administrativ-financiare.

Dacă la această ineptie mai adăugăm și finanțarea școlilor după numărul de elevi, ceea ce va duce la inegalități flagrante între resursele bugetare ale școlilor "mari" comparativ cu școlile "mici", cu consecințe nefaste asupra procesului instructiv-educativ, imposibil de evaluat astăzi, dar sigur de constatat dacă se va aplica această idee.

Toate aceste măsuri și, probabil și altele ce vor urma sînt justificate de dirigitorii învățământului românesc de necesitatea "armonizării" României cu țările Uniunii Europene în materie de învățământ.

Cei mai în vîrstă n-au uitat însă, că am mai trăit în anii '50 o "armonizare" cu învățământul sovietic (care era considerat cel mai "avansat din lume"). Din acea "armonizare" am reușit să ieșim după 15-20 de ani, dar din această nouă și forțată "armonizare" nu se știe cum și cînd vom ieși.

Guvernămții noștri uită (sau se fac a uita) că evoluția economică, socială, politică, culturală a Europei vestice și a României au fost complet diferite. Că această "armonizare" trebuie să fie precedată de o "armonizare" economică în primul rînd, că "armonizarea" nu se poate face printr-un "ucuz" guvernamental, că e un proces de durată ce presupune atît schimbări în baza economică a României cît și în "mentalul colectiv" (mentalități) care, după cum se știe are o mai mare doză de inerție, de conservatorism.

În fața acestor "perspective luminoase" nu ne rămîne decât să sperăm că vom avea capacitatea și forța de a ne mobiliza pentru a diminua sau chiar stopa efectele negative ale acestor preconizate măsuri de "reformă". Pentru aceasta însă, e absolut necesar ca toți cei care sînt implicați în actul educațional să părăsească "turnul de fildeș" al resemnării și indiferenței, să aibă o atitudine civică responsabilă, pentru a contribui la realizarea unei reforme reale cu efecte benefice asupra societății românești.

ÎNVĂȚĂMÎNTUL - RAMPĂ DE LANSARE PENTRU PROFESORII TINERI?

(urmare din pag. 1)

Mercantila de tipul "totul se cumpără cu lovele" a unora dintre părinți și sarăcia tot mai disperată, căreia trebuie să învețe să-i țină piept specialistul. Al doilea derivă din primul: profesorul chiar dornic să învețe și să-i învețe pe alții - constată că nu are cum să rezolve variabilele ecuației informație profesională = bani. Tînărul profesor bani nu are, deci accesul la informație (carte, internet, cursuri...) îi este stopat. Se pot afla atunci în situația jenantă de a fi puși în dificultate chiar de către elevi. Rețineți: copiii și adolescenții nu te iartă dacă te simt pregătit slab profesional. Cercul vicios se închide aici. Un profesor bun, tînăr, cu ceva perspective, dacă își cunoaște valoarea dar nu-și împlinește aspirațiile, pleacă. Rămîn în sistem pe lîngă puțini pasionați, mai curînd cei ce nu se pot adapta, nu vor să învețe sau cei pentru care școala este locul de unde primești bani ca să nu faci nimic. Mai sînt profesorii dăruți, bine pregătiți, care încă nu și-au încheiat activitatea. Prea puțini însă pentru nevoile sistemului.

Ce spun directorii de școli despre profesorii debutanți? Unii îi pun la zid, alții îi înțeleg. Ascultați: "La asistențele efectuate am constatat că avem profesori tineri care intră la ore "în dorul leii". Motivele? Nu au intenția să rămînă profesori, nu au chemare pentru

această meserie. Ei folosesc învățămîntul ca o rampă de lansare și nu-și dau interesul pentru că nu vor să rămînă dascăli". Ce este de făcut? Răspund tot directorii de școli: să nu mai fie primii la catedră - zic durii. Alt director: "Profesorii debutanți au de obicei intenții bune; chiar și așa prost cum sînt plătiți. Ar trebui să-i tratăm cu mai multă înțelegere. De obicei le trebuie 2-3 ani de acomodare pentru a da randament și pentru a se obișnui cu cerințele acestei meserii". Așa parcă mai vii de acasă.

Ce spun profesorii debutanți? Da' ce nu spun! "Primim numai critici de peste tot. Nu e vina noastră că vrem să plecăm din învățămînt. Din două milioane de lei, cît luăm în mîna pe lună, nu ne ajunge să ne cumpărăm o haină, o carte care ne trebuie. De-abia trăim de pe o zi pe alta. Nici vorbă să ne mai gîndim să ne întemeiem și noi o familie". Altă constatare? "E normal să ne gîndim la slujbe mai bănoase, chiar dacă am dorit din tot sufletul să devenim profesori. Plutim în derivă." Cum este explicat insuccesul de la examenul de titularizare? În facultate nu se face cum trebuie nici metodică predării, nici practica pedagogică, totul la facultate este alandala. Nici un cuvînt despre chiulul în grupă de la practica pedagogică, nici un rînd despre dezinteresul față de disciplina numită metodică. Mare danana și școala asta reformată! Și ar mai fi ceva: un tînăr profesor care a luat 2,00 la titularizare în lucrare, nu are dreptul să critice un universitar "Doxă" de carte, chiar dacă predă vizibil plictisit. Știm cu toții că sînt și profesori cu ani buni de vechime

care mai trag chiulul, însă d e s p r e acestia nu p r e a îndrăznește nimeni să sufle o vorbă. Pare plină de sinceritate următoarea observație: "Nu aș dori niciunui director de școală să fie în pielea noastră".

Chiar dacă multora le-a fost greu la început, pentru că au fost repartizați la țară, au avut de unde să pornească. Aveau posibilitatea să primească o casă și știau că situația cu nave-ta nu va dura veșnic. Mai ales dacă existau niscai pile, acolo "sus", completăm noi.

Păreră concludivă? Coincide cu a domnului profesor citat la începutul articolului. Ascultați: "În cîțiva ani o să fim dispuși să plătim în aur pe profesorii buni, pe cale de dispariție". Numai că, în întinerul care se va lăsa peste sistem, rare și slabe lumini vor mai plîpîi. Să nu uităm că în viitor cadrele didactice ar putea lua salarii în funcție de performanțe. Noile criterii de salarizare au fost propuse de Ministerul Educației și vor fi supuse dezbaterii publice.

O carte - coșmar:

DICȚIONARUL MOLDOVENESC - ROMÂNESC

(urmare din pag. 1)

Atitudinea ce străbate "cartea" lui Vasile Stati (a nu se confunda cu celebrul lingvist Sorin Stati, profesor la Universitatea de la București, în anii '60, și, apoi, la mari universități din Occident) izvorăște din eroziunea sentimentului național al unor români basarabeni, care și-au pierdut conștiința de neam, de românitate (și numiți acolo "macurți), complăcîndu-se primejdios în ipostaza de moldoveni care nu sînt români.

Ce-i drept, mulți români de dincolo de Prut folosesc în mod curent un conglomerat de neoașisme (arhaisme, regionalisme și termeni strict locali), cuvinte ocazionale și barbarisme provenite cîndva din limbile turcă, tătară, rusă și ucraineană, semne ale unei culturi aproximative, ale stăpînirilor îndelungate străine și ale lipsei demnității naționale. Pe aceste fenomene se bazează

autorul dicționarului, de vreme ce include în lucrare termeni de tipul: "adjică" - "conservă din roșii, gogoșari și usturoi", "crașcă" - "acoperiș", "cran" - "robinet", "omovolnic" - "rezervor de apă", "storoi" - "paznic", "prijăp" - "remorcă", "sumcă" - "geantă" ș.a.m.d.

Vasile Stati pune exprimarea neîngrijită, peștiră, a unui însemnat număr de vorbitori din Basarabia pe seama existenței limbii "originale": limba moldovenească.

Dicționarul moldovenesc-românesc rămîne doar un fals, o plăsmuire stranie a unui om de rea credință, a unei minți de o obtuzitate greu de imaginat. O carte - coșmar, care ne convinge că autorul este conștient de

nimicicia lui. Sînt înclinat să cred că, prin acest "odios act de incultură", hotarul peste Prut nu va fi pus și peste limba română. Mai mult, sînt încrezător că procesul de renaștere națională început, pe la mijlocul anilor '80, odată cu "perestroika și glaznost" ale lui Mihail Gorbaciov, va continua, urmînd înlăturarea efectelor dezastruoase ale politicii de asimilare prin rusificare a popoarelor neruse din fosta URSS.

În ultimii ani, a luat drumul străinătății în jur de un milion de basarabeni, cei mai mulți tineri. Cei rămași acasă sînt fie prea bătrîni, fie chinuți de grija supraviețuirii fizice. Nu le mai pasă de limbă.

Și totuși, am văzut și am simțit că și românii de peste Prut au reușit să deprindă, cu îndrăzneală, gustul libertății și al unei societăți deschise către valorile democratice. Le-am simțit și vitalitatea. Ca și mine, nu puțini dintre ei consideră zadarnică încercarea de a inventa o altă limbă romanică orientată decât aceea cunoscută de două milenii: limba națiunii române.

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

SAVANTUL PEDAGOG ION SIMIONESCU ȘI ÎNVĂȚĂMÎNTUL NEMȚEAN

Acum 130 de ani, la 10 iulie 1873, s-a născut, din țărani modești, la Fintinele-Bacău, savantul polivalent (geolog, paleontolog, naturalist și geograf) Ion Simionescu, prieten activ al învățămîntului nemțean, colaborator al revistei noastre, Apostolul.

Rămas orfan de ambii părinți la 2 ani, e crescut de o bunică la Botoșani, unde a urmat cu strălucire școala primară și secundară. Licențiat al Facultății de Științe din Iași (1896) a continuat să studieze la Viena (unde și-a luat doctoratul în 1899) și la Grenoble. Ocupă, prin concurs (1902), catedra de geologie la Universitatea din Iași, unde în două rînduri a fost și rector.

În 1929 e chemat ca profesor de paleontologie la Universitatea din București, pe care o slujește cu competență pînă în 1940, cînd a fost scos, samavolnic, la pensie. Este chemat și la Academia Română în 1907. Și-a prezentat discursul de recepție, cu tema "Evoluția culturii științifice în România", 24.05.1913. Din 1941 pînă la moarte (7.01.1944) a fost Președinte al acestui for științific.

Ca o recunoaștere a excepționalelor sale calități didactice a fost numit în mulți ani președinte al comisiilor de bacalaureat. A fost secretar general al Ministerului Instrucțiunii Publice (1914-1918), ministru fiind I.G. Duca.

Avînd vocația și de popularizator al științei - nu numai de creator - a întemeiat

la Iași, în 1900, "Revista științifică V. Adamachi", al cărui mentor a fost pînă la sfîrșitul vieții (revista a apărut pînă în 1949). Tot pentru popularizarea științei pe care o considera un bun și un drept al tuturor - a fondat, în 1921, la Editura Cartea Românească, colecția "Cunoștințe Folositoare", cu 4 serii.

Opera lui este vastă, zeci de cărți în multe ediții și mii de studii și articole. Cîteva lucrări de specialitate: Geologia României, Asupra prezenței Colloviului în Carpații românești, Contribuții la geologia Moldovei între Siret și Prut, Fauna României, Flora României etc. De mare valoare și actuală este opera lui cu conținut și cu finalitate pedagogică: Reforma învățămîntului secundar (1928); Didactica Științelor naturale (1931), Cum se alcătuieste un

ierbar (1932), Excursiile (1932) ș.a. De nepieritoare folosință sînt lucrări ca: "Tiner, cunoaște-ți țara"; "Tiner, cunoaște-ți neamul"; "Țara noastră" (oameni, locuri, lucruri); "Pitorescul României" (4 vol. 1939-1942; "Energii române în străinătate" etc. În mai toate lucrările lui apar locuri și oameni din Neamț. În lucrarea de pedagogie a modelelor "Oameni aleși", vol. II Români (1926) prezintă cu admirație învățătorii nemțeni Ion Creangă ("Luminătorul") și Mihai Lupescu ("Eroul necunoscut").

În articolul "Județul Neamț" publicat în "Anuarul Școlii Normale de Învățătoare Piatra Neamț", cu prilejul împlinirii a două decenii de la înființarea școlii, 1919-1939, apărut la P. Neamț în 1940, scria cu vădită admirație: "Județul

Neamț, prin vrednicia oamenilor ce-l populează, a însemnat întotdeauna un centru de largă cultură generală, ori pepinieră de oameni care sînt înscrși pe răbojul celor aleși". Își susține afirmația prin relevarea chipurilor pedagogice ale iluștrilor nemțeni: Ion Creangă, Calistrat Hogăș, M. Stamatin, Aristide Caradja, I. Mironescu, G.T. Kirileanu și C. Matasă.

Luminător pentru lumea românească de azi și de mîine ne apare gîndul admirabilului patriot: "A fi român înseamnă a cunoaște în amănunt Țara spre a-i admira frumusețile neîntrecute, dar și a cunoaște darurile naturale spre a le folosi cum trebuie prin muncă conștientă și neogoiată".

Prof. Traian CIOARE

ION IRIMESCU - UN ARISTOCRAT AL ARTEI MODERNE ROMÂNEȘTI

(urmăre din pag. 1)

La Academia de Arte Frumoase din București studiază sub îndrumarea sculptorului Dimitrie Paciurea, pe care l-a admirat în mod deosebit și pentru care a ales Bucureștiul ca loc al desăvârșirii sale profesionale în locul lașului. Între anii 1930-1932 urmează cursurile "GRANDE CHAUMIERE" din Paris, unde a obținut prin concurs o bursă de studii și a participat cu regularitate la Saloanele de toamnă și primăvară, obținând în 1932 Mențiunea de onoare a Societății artiștilor francezi. În 1933 revine în țară și participă la toate expozițiile naționale și la multe expoziții internaționale, obținând prestigioase premii. În 1935 i se acordă premiul (mult râvnit pe atunci) Fundației Simu, în 1936 i se decernează premiul "Hanul Ancuței", în 1937 i se acordă premiul Ministerului Artelor, în 1942 este distins cu Premiul Ministerului Culturii, anul 1943 aducându-i un important premiu "Hors Concours" și Marele Premiu "C. Hamangiu" al Academiei Române pentru întreaga activitate. Pentru a doua oară este distins cu Premiul Ministerului Artelor, în 1945. Doi ani la rând (1977- 1978) lui Ion Irimescu i se înmânează Premiul I la Concursul național de sculptură. Între anii 1978- 1989 Ion Irimescu se află în fruntea Uniunii Artiștilor Plastici din România, iar în 1981 maestrul

Irimescu este încununat cu Marele Premiu al U.A.P. Pentru meritele sale în învățământul artistic și contribuția deosebită la cultura românească

domnului Irimescu i-au fost acordate înalte titluri și distincții: doctor honoris causa al Academiei de Arte din Iași și Cluj, artist al poporului, maestrul emerit al artei, membru de onoare al Academiei Române.

Nu-i lipsit de importanță nici faptul că Ion Irimescu a rămas în țara care l-a zămislit, lucrând pentru ea și gloria ei deși avea de ales, iar ofertele, mai mult decât tentante, n-au lipsit unui artist atât de copleșit de laurii marilor succese. Ion Irimescu a lucrat mereu la lumina zilei. Pentru a-l defini este

suficient să-i privești opera, "fii" și "fiice" în număr impresionant. Muncă epuizantă, seriozitate, rigoare și calitate. "Există în activitatea mea două teme care mă pasionează și pe care le reiau periodic, pentru că nu am ajuns la o exprimare care să mă mulțumească; MATERNITATEA și MUZICA", mărturisește artistul. "Puternicul sentiment de de împlinire umană, de caldă dragoste este sugerat prin mijloace plastice moderne, forme stilizate, generos înscrise în spațiu".

Un duh care i-a inspirat pe Matisse, Modigliani, Bourdelle, Lehbruck, Elie Nadelman, Jules Pascin, Kees Van Dongen și Brâncuși l-a vizitat ocrotitor- germinativ și pe Ion Irimescu.

În interviul acordat cu amabilitate acestei publicații, artistul a reliefat câteva aspecte. Le consider reprezentative din punct de vedere "sculptural" și existențial. Unele, adevărate capcane ale destinului, au fost depășite cu tenacitatea celui ce crede ferm în menirea sa, fără să-și uite rostul, fără să-și rătăcească identitatea, asimilând fără a fi asimilat.

Accidentul și exemplul

Rep.: Viața e plină de accidente... Unele, neplăcute...

Ion Irimescu: Eram tânăr... Aveam vreo 16 ani când am găsit un focos de grenadă, dar eu aveam strînse cartușe destule, de ordinul zecilor, că pe la noi au fost ruși și alte neamuri... și front... și frământări... Particularii aveau armament din toate părțile... N-am avut ce face și am zgîriat de două ori o materie gălbuie din interiorul focosului, cu un ac de siguranță... A făcut explozie și aproape că mi-a zburat mîna din loc. Am avut răni grave, mai ales la mîna stîngă. Asta m-a pus serios pe gînduri pentru că eu doream cu ardoare să ajung sculptor. Ca sculptor ai nevoie de ambele mîini în aceeași măsură ca să poți lucra. M-am văzut infirm de o mîna, dar în istoria noastră, a artelor, am avut un exemplu care mi-a dat curaj și m-a făcut să înțeleg bine că astfel de întâmplări nu pot fi o piedică...

Rep.: Maestrul Jalea?

I.I.: Da, acela a fost sculptorul Jalea. Fiind tînăr ofițer și luînd parte la o luptă, o schiză i-a rețezat un braț. Acest groaznic accident nu l-a împiedicat să creeze o operă însemnată în plastica noastră. Deși explozia grenadei mi-a stricat mîna stîngă, cealaltă, sănătoasă, împreună cu exemplul sculptorului Jalea mi-a dat curaj.

Desenul

Rep.: Domnule Irimescu, toți știu că sînteți sculptor dar prea puțini vă cunosc grafica, desenele, schițele... Din ceea ce se vede azi în incinta muzeului care vă poartă numele, radiază un farmec jubilat, bucuria de a trăi, gustul pentru șotie...

I.I.: Nu sînt grafician. La mine, desenul este auxiliarul meseriei de sculptor. Nu poți să fii un sculptor integrat în toată problematica artei dacă nu cunoști bine și grafica, iar grafica înseamnă desen, iar desenul este un auxiliar hotărîtor atît în sculptură cît și în pictură. Nu poți să fii un sculptor mare dacă nu ești stăpîn pe desen, nu poți fi un mare grafician dacă nu cunoști toate secretele desenului, dacă nu te informezi în permanență asupra problematicei, dacă nu studiezi, dacă ești lipsit de cultură. Desenul este un însoțitor permanent

al sculptorului și al graficianului. Grafica este temelia celorlalte specialități dar poate fi considerată și o meserie de sine stătătoare.

Lecția maestrului Paciurea

Rep.: Cum de ați ajuns din Fălticeni tocmai la București? Iașul era mai aproape... Existau și acolo nume cunoscute...

I.I.: Numai pentru sculptorul Paciurea am făcut acest efort. Fiind deja inițiat, cunoscîndu-i multe din lucrări- mai ales prin intermediul reproducerilor fotografice apărute în cărți de specialitate, albume, reviste- fiind atras de sculptura sa, m-am hotărît să-i fiu student. Am admirat la el felul simplu și clar de a explica, de înțelegere a momentelor primordiale, de început a unei lucrări de sculptură. "Să știi de la început ce ai de făcut, precis", era deviza lui. Patru ani m-a îndrumat.

"Muzeul îți dă posibilitatea să repeți"

Rep.: La 10 februarie 1975 a fost inaugurat în Fălticeni, orașul dvs., Muzeul de Artă "ION IRIMESCU", fapt ce conferă operei sculptorului caracterul unei construcții unitare prin cele peste 300 de sculpturi și 1000 de desene. Ați făcut o donație regească! Portrete, compoziții, proiecte de monument, realizate rondebosse, sau altoreliefuri, în gips, lemn, teracotă, marmură, bronz cuprind aproape opt decenii de activitate creatoare. Am vizitat cu mult interes acest muzeu.

I.I.: Muzeul nu se vizitează ca și cum ai vizita un lucru oarecare... Muzeul îți dă posibilitatea să repeți. NU poți spune că ai înțeles o lucrare dacă ai văzut-o doar o singură dată, cu o ocazie oarecare. Asta nu înseamnă că ai văzut lucrarea. A privi nu-i totuna cu a înțelege, cu pătrunderea mesajului ei și familiarizarea cu zbuciumul lăuntric al artistului, cu tot ce a contribuit la finalizarea creației.

(continuare în numărul viitor)

ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII ▲ ARTE & MESERII

Revista presei literare

DESPRE ABUZURILE PSIHIATRICE DIN PERIOADA COMUNISTĂ

Revista "Observatorul cultural" nr. 182 publică o amplă anchetă despre abuzurile psihiatrice din România în perioada comunistă. Subiectul, grav și interesant în același timp, a fost abordat la ediția a VI-a a "Școlii de vară de la Sighet". Destăinuirii cutremurătoare despre unul din multele centre de detenție, așa-zisul Spital de psihiatrie de la Poiana Mare, face unul dintre participanții la aceste colocvii, profesorul Ion Vianu, stabilit în Elveția: "Era un spital cu bolnavi psihiici tuberculoși și unul din pavilioane era afectat bolnavilor psihiici periculoși - așa-zisii periculoși pentru că majoritatea acestor bolnavi erau de fapt, mi-am dat seama imediat,

deținuți politici. (...) Am ajuns la ora băii. Bărbații și femeile erau în pielea goală și făceau coadă la dușuri pentru a se spăla. Era, întâmplător, singurul moment din săptămîna cînd se dădea apă caldă la acest pavilion".

"NU ȘTIM SĂ PRODUCEM INSTITUȚII PENTRU PROMOVAREA LITERATURII"

Poetul Gheorghe Iova afirmă într-un interviu acordat revistei "Cuvîntul" că nouă ne lipsesc instituțiile de promovare a literaturii române, domeniu în care celelalte literaturi excelează: "O astfel de instituție ar alege 2-3 autori români promovabili către nominalizările de la Stockholm (pentru premiul Nobel; n.n.) și ar gestiona ieșirea lor în lume. Emisiuni plătite la televiziunile române, pagini de comentariu critic în revistele de acasă? Și asta. Dar mai ales traduceri bine plătite în limbi străine de mare circulație și

contracte de editare la case de editură prestigioase. Emisiuni bine plătite la televiziuni străine, pagini de comentariu critic în publicații de mare prestigiu internațional. Evident, plătite. Cît ar costa finalmente un dosar de presă pentru nominalizatul xy, scriitor român? Sub 500.000 dolari. Astfel de sume nu sînt gaură-n cer pentru marile bănci ori marile companii cărora, firește, le-ar fi promovate numele, sigla, ori de cîte ori nominalizatul xy ar ieși în public".

ADRIAN PINTEA: "NU MAI SÎNTEM CĂUȚAȚI PE PIAȚĂ"

În "Adevărul literar și artistic" nr. 678, actorul Adrian Pinteă pune degetul pe rană: "Cei din generația mea - am 49 de ani - nu mai sînt căuțați pe piața de teatru și film din România. Este un adevăr trist, valabil în general, cu cîteva excepții notabile care își datorează succesul unor impresari foarte buni, de care majoritatea nu au parte. Firmele de casting care au existat la noi în

ultimii ani nu prea și-au făcut treaba. Dacă ar fi fost după mîntea lor, l-am fi văzut pe Mircea Albulescu într-un rol de două minute alături de... să zicem Roxana Ciuhulescu (n-am nimic cu persoana) care ar fi avut rolul principal. Ațita vreme cît nu există o preocupare pentru stabilirea unui box-office real în România se ajunge la asemenea situații absurde. Dar box-office-urile se fac în funcție de felul în care bat tot felul de vînturi, în special financiare, iar dacă te lași dus de ele nu intri în cărți. Atunci, una din opțiuni este să te lași de meserie, dar eu am mai încercat asta o dată și mi-am dat seama că nu pot, așa că, neputînd să renunț la teatru, am început să fac spectacole singur".

LITERATURA ȘI CENZURA: "ORGOLII" DE AUGUSTIN BUZURA

Marin Radu Mocanu are o rubrică în revista craioveană "Ramuri", rubrică în

care înserează rapoartele făcute de cenzorii perioadei ceaușiste la cărțile care trebuia să apară la diferite edituri. Cităm un fragment dintr-o "Notă" care face referire la cunoscutul roman "Orgolii" al lui Buzura, înainte de a fi dat acesta la tipar: "Au fost semnalate Centralei Editoriale următoarele probleme: în relatările despre perioada de detenție a doctorului Cristian se descriu cu amănunte actele de tortură (...); considerații negativiste privind viața din institut. Conducerea Centralei Editoriale (tov. Aurel Martin) a revăzut romanul și a discutat cu autorul observațiile de mai sus. Romanul a revenit într-o formă îmbunătățită. Considerăm că în forma actuală romanul poate primi "bun de tipar". Face parte din planul editorial al anului 1975". Respectiva notă era din anul 1977.

OCTELARIȘ7

REMEMORĂRI PEDAGOGICE NEMȚENE

IULIE 2003

□ În numerele anterioare s-au semnalat aniversările din iulie: I.I. Mironescu 13/1883; M. Mancaș, 18/1933; Al. Ungureanu 22/1941; Iulian Antonescu, 26/1932; Natalia Popa, 30/1928.

□ Și comemorările: Iuliu Buhăescu, 2/1987; V. Ispir, 5/1947; Marcel Drăgotescu, 6/2002; Eufrosina Săvescu, 21/1971; Stefan Virgolici, 29/1897.

□ 4/1937, m. prof. pr. Ioan Gotcu; n. 2.02.1861 la Roman.

□ 16/1886, n. la Poieni- Teleorman, eruditul profesor de istoria artelor la universitățile din Iași, București, Paris, Bruxelles- I.D. Ștefănescu- care a trăit la Agapia, unde este înhumat.

□ 17/1934, n. în com. Șagani, jud. Cetatea Albă (Basarabia), doamna Veronica Filip, strălucită absolventă a Liceului pedagogic de educatoare din P. Neamț, afirmată plenar în învățământul preșcolar pietrean.

□ 24/1921, n. la Hangu- Neamț, plurivalentul învățător Teoctist Galinescu, folclorist, publicist, întemeietor și redactor al prestigioasei reviste "Țara Hangului".

□ În Apostolul din iulie- septembrie 1938- acum 65 de ani- C. Turcu a publicat documentarul "Județul Neamț în memoriile Reginei Maria".

AUGUST 2003

□ Aniversări semnalate în numerele anterioare pe august: Viorica Telișcă, 2/1946; N. Ciobanu, 4/1931; Iuliu Nițulescu, 6/1895; Gh. Cartianu, 8/1907;

Dumitru Anton, 11/1913 (a decedat cu o lună înainte de a împlini 90 de ani); Camelia Rusu, 11/1956; M. Jora, 14/1891; Al. Pantazi, 24/1896; C. Borș, 24/1928; V.A. Gheorghită, 28/1886; Al. Moisei, 29/1882; C. Schifirnet, 29/1945.

□ Și comemorările: 9/1916, Șt. Buichiu; 14/1996, Sergiu Celibidache; 20/1996, Simion Purice; 27/1917, Anton Naum; 27/1975, Victor Savin; 28/1917, Calistrat Hogas.

□ 8/117, m. Împăratul Traian "Săditorul și Părintele neamului nostru", neam cu o nobilă pedagogie populară (exprimată în folclor), resort bogat al pedagogiei științifice românești.

□ 17/1922, m. ilustrul învățător, folclorist, publicist și animator cultural Mihai Lupescu; n. 1862 la Broșteni, pe atunci în jud. Neamț.

□ 22/1966, m. sculptorul V.A. Gheorghită, prof. la Liceul "Petru Rareș"; n. 28.08.1886 la Pîpirig.

□ 25/1884, n. la Porcești (azi, Moldoveni), Ioan Enescu, academician, m. 14.08.1978.

□ 25/1993, acum zece ani, C.C.D. a organizat o manifestare de prezentare a pedagogiei nemțene elevilor din București și Iași, aflați în Tabăra Cozla din P. Neamț.

Traian CICOARE

23 AUGUST 1944

Actul de la 23 August 1944- declarația ieșirii din alianța cu Axa (Berlin- Roma- Tokio) și a continuării luptei alături de Națiunile Unite (Anglia, SUA și URSS), reprezintă o bijuterie politică românească. Comuniștii au aruncat această comoară a istoriei noastre la lada cu gunoaie. În locul ei au prezentat falsul istoric, că "la 23 august, Stalin și poporul rus libertatea ne-a adus", că atunci "glorioasa armată roșie a eliberat patria noastră de sub jugul fascist". Apoi, voind să legitimeze "rolul conducător al PCR în societatea românească", au cosmetizat minciuna vorbind de "revoluția de eliberare națională și socială antifascistă și antiimperialistă, organizată și condusă de Partidul Comunist din România".

Salvatoarea schimbare de macaz- presupunea armistițiul cu Națiunile Unite, cu care ne aflăm în război alături de Germania hitleristă. Forțele politice românești (Regele Mihai și Palatul; Mareșalul Antonescu și Guvernul; partidele politice: PNT- Iuliu Maniu, PNL- Dinu Brătianu, PSD- C. Titel- Petrescu, PCR- Lucrețiu Pătrășcanu) au solicitat armistițiul- mai ales Angliei și Americii- încă din ianuarie 1943, la ambasadele acestora din Madrid, Ancara, Stokholm și, mai ales, de la Cairo unde se aflau guvernele în exil al Greciei și al

lugoslaviei. Tratatul de URSS, care nu se voia "aliat" și "cobeligerant" cu România. Se voia "eliberatoare" și "ocupantă" a unei țări care "a capitulat fără condiții". Abia în februarie 1944 s-a creat "Comisia aliată pentru armistițiul cu România", la Cairo, formată din reprezentanții Angliei, SUA și URSS. Comisia era condusă de Novicov. Când, la 2 aprilie 1944, trupele sovietice au ajuns la granița cu România, Novicov a cerut încetarea tratatelor.

Rămînea doar soluția acțiunii eroice din interior. Declarația armistițiului prin hotărîre națională românească risca să declanșeze furia dementă a lui Hitler și a lui Stalin. Primul amenințase la 5 august 1944: "Vă voi distruge țara, vă fac praf și pulbere, răzbumarea mea nu are margine". Cel de-al doilea- Stalin- își vedea periclitat planul din 1924 de a crea o Românie Socialistă integrată URSS-ului, tocmai cînd i se acceptase de Anglia și America pretenția: "acolo unde pune piciorul armata unui stat, ea impune învinsului propria sa politică".

Numele Guvernului Sănătescu- la 23 August 1944, a lăsat fără obiectiv guvernul pro- hitlerist de la Viena (condus de Horia Sima) și guvernul pro-sovietic creat la Iași sub conducerea lui V. Mîrza. Consecințele acțiunilor demente stalinisto- hitleriste le-au suportat eroic Armata Română și neamul românesc.

Prof. Traian CICOARE

"APOSTOLUL" DE LA PIATRA NEAMȚ

Ocorespondență benefică din cale-afară cu profesorul Traian Cicoare din Piatra Neamț, un îndrăgostit de scrierile profesorului Victor Isac (iață că am ajuns să vorbim la trecut de marele nostru colaborator) mi-a adus la redacție o revistă excelentă aparținînd cadrelor didactice din județul Neamț. Revista se numește deosebit de inspirat "Apostolul", are 8 pagini, format tabloid și e ajunsă în anul V de apariție. Spicium din sumarul deosebit de bogat și inspirat: Centenar Victor Brauner, Studiile primare de la Piatra Neamț, Reformă și... bilblii, Un proiect RICOP prin C.C.D. Neamț, Armindenu- sârbătoarea muncii și libertății, Mesajul etic al filosofiei- o valoroasă lucrare de pedagogie românească (cronică la cartea profesorului Victor Isac), Oina- un

sport național, Cercul pedagogic- între tradiție și inovație, Spre o dimensiune europeană, Aspecte ale optimizării relației dintre școală și familie în gimnaziu, Olimpismul ca stare de spirit, Revista presei literare, Educația pentru prețuirea valorilor spirituale și materiale ale Neamului Românesc, Rememorări pedagogice nemțene etc.

Minunata revistă apare sub egida și colaborarea dintre Sindicatul Învățămînt Neamț și Asociația Învățătorilor din județul Neamț.

Cinste dascălilor din Neamț. Dăm aici și adresa revistei "Apostolul": str. Petru Rareș, nr. 24, Piatra Neamț.

Pe cînd o revistă a cadrelor didactice din județul Hunedoara? Alergînd după titluri, cadrele didactice din județul Hunedoara au uitat să mai fie Apostoli! Oare?

Ion PATRUOCHI

P.S. Text apărut în "Călăuza", iunie 2003- Hunedoara

Salarizarea profesorilor și calitatea învățămîntului

C Sistemul de salarizare în învățămîntul preuniversitar - regîndit pentru anul 2004 astfel încît să illustreze calitatea educației - va permite ameliorarea fondurilor pentru acest sector prin estimarea, pentru prima dată, a costurilor per elev și prin stabilirea unei noi grile.

Declarația a fost făcută, de Alexandru Athanasu, ministrul Educației, Cercetării și Tineretului, în prima vizită de lucru de la preluarea mandatului, cu ocazia inaugurării Școlii 192 - unitate de învățămînt reabilitată și dotată de Primăria sectorului 1.

"Sistemul de salarizare a profesorilor a fost aplicat, pînă acum, neghidat de

reguli, după cum au impus Ministerul Finanțelor și Fondul Monetar Internațional. Ameliorarea salarizării trebuie făcută după o grilă în care să se țină cont de policalificarea profesorului", a mai spus Athanasu, precizînd că urmărește să asigure îmbunătățirea continuă și constantă a fondului de salarii, dar în limitele bugetului alocat.

Ministrul Educației nu a putut preciza cu cît vor crește salariile profesorilor din învățămîntul preuniversitar, începînd din 2004, dar a anunțat că, în viitor, sigur va exista o majorare a salariilor. "Nu pot promite dublarea salariilor pentru profesorii din preuniversitar, pentru că ar fi nerealist, dar, regîndind sistemul de salarizare, am putea obține majorări semnificative", a adăugat Athanasu.

APOSTOLUL - revistă a cadrelor didactice din județul Neamț, serie nouă, apare prin colaborarea Sindicatului Învățămînt Neamț și Asociației Învățătorilor din județul Neamț (martie 1999).
FONDATORI: C. Luchian, V. Gaboreanu, V. Scripcaru, M. Stamate, I. Rafail, M. Avădanei (noiembrie, 1934)
CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE: Florin FLORESCU - *director general*, Iosif COVASAN - *director economic*, Constantin TOMȘA - *director executiv*, Gheorghe AMAICEI, Ștefan CORNEANU.
CONSILIUL DE REDACȚIE: Mircea ZAHARIA - *redactor șef*, Ștefan CORNEANU - *redactor șef adjunct*, Dumitrița RĂDUCU, Dan AGRIGOROE, Niculina NIȚĂ, Valerian PERCĂ (Subredacția Roman, tel. 732.738), Carmen DASCĂLU (*secretar*), foto: reproduceri de pe sculpturile lui Ion Irimescu.

Bacalaureatul - mai simplu, mai curat și mai sănătos

Examenul de bacalaureat trebuie simplificat pentru că nu este un concurs și nici un test de excelență, ci un atestat privind însușirea unui ciclu de învățămînt, a declarat Alexandru Athanasu, ministrul Educației, în prima conferință de presă de la preluarea mandatului. "Nu cred că testul-grilă este relevant pentru acești elevi, care au fost învățați să răspundă într-un anumit fel. De aceea, revenirea la sistemul mixt, care să realizeze conexiunea între informații, ar fi mult mai elocvent. Nici bacalaureatul cu rată de promovabilitate peste 90 la sută nu este dovada calității pregătirii, de aceea, pînă în toamnă, vom analiza modificările ce se impun, astfel încît examenul de bacalaureat să fie mai simplu și să nu se modifice pe durata unui ciclu de pregătire", a mai spus Athanasu.

În legătură cu problemele de la bacalaureatul 2003 (examen pe care ministrul Educației l-a preluat din "mers", după cum a declarat), Athanasu spune că au existat mulți factori care trebuie luați în calcul în analiza examenului. Astfel, la examen au participat 167.000 de candidați, absolvenții din promoțiile anterioare și cele în curs, de la învățămîntul seral, fără frecvență și zi, au fost 45.000 de profesori grupați în 600 de comisii, au existat peste 30 de manuale alternative după care au învățat elevii (fapt rar în țările înalte sistemele de învățămînt), subiecte de tip grilă în premieră, care au impus redactarea a 18.000 de întrebări pentru 200 de probe de examen.

În plus, la MECT au fost traduse aproape toate subiectele în limba maghiară, iar președinții comisiilor de examen au fost noi, cu mai puțină experiență în astfel de acțiuni. Promovabilitatea a fost de aproximativ 77 la sută, cu aproape opt procente mai slabă decît în 2002. Au fost depuse 14.000 de contestații, din care sub zece la sută au fost admise, promovabilitatea în urma contestațiilor crescînd cu aproape 0,30 la sută. "Scăderea promovabilității nu este neapărat un fapt negativ, dar, cu certitudine, testele grilă ar putea fi una din cauzele scăderii numărului celor care nu au luat note de trecere", a mai spus ministrul.

Un singur lucru l-a ocolit ministrul la întîlnirea cu presa: explicații clare legate de greșelile vizînd subiectele și grilele de examen, precum și sancționarea vinovaților pentru aceste neajunsuri.

Profesorii din comisiile de examen au arătat că "au apărut greșeli pentru disciplinele Geografia României, Psihologie (la clasele cu două ore/săptămîna), Dogmatica-Biserica Adventistă, Istoria artei și arhitecturii, Limba Italiană (trei-patru ore/săptămîna), Limba engleză (trei-patru ore/săptămîna) asupra cărora Serviciul Național de Evaluare (SNEE) a revenit prin mai multe note și a dispus modificarea punctajului la itemii respectivi.

APOSTOLUL

REVISTĂ EDITATĂ DE SINDICATUL ÎNVĂȚĂMÎNT NEAMȚ

ISSN - 1582-3121
 Redacția și administrația: str. Petru Rareș nr. 24, tel/fax: 22.53.32, Piatra Neamț

Prețul: 5.000 lei